

като круша. Въ село Барканещи прѣспали нашитѣ пѣтници, ала слѣдното утро на мѣкушавия съпѣтникъ краката отекли дотолкова, щото не само да ходи, но и да се дигне правъ не било възможно. — И ти революция ще правишъ — присмивалъ му се Ботйовъ: тежко ти и горко, клѣтнико! — Не ме гълчи бе Ботйовъ, ами че азъ искалъ ли съмъ го? — Млѣкни, негоднико: за колко пари ми чини героизмътъ ти, когато си мѣкушавъ като върба. — И като го прѣдалъ на чуждо попечение — Ботйовъ благопожелалъ на своя съпѣтникъ по-скоро да го догони, и продължилъ пѣтя си за Букурещъ.

Слънцето хвърлило послѣденъ лъчъ върху силуета на далечъ синѣещитѣ се Карпати; гъсти мъгли покрили цѣлото поле. Живъ гласъ не се чуелъ нийдѣ. Спало всичко подъ зимно било и подъ нощенъ страхъ. Отъ незнаенъ край овчарско куче обаждало на своя стопанинъ, че е будно, че стадото има върна стража. Въ друга страна се чуелъ тженъ писъкъ, като изъ гробъ — гласътъ на нощна кукумявка, залутана изъ пусто поле да търси плячка по черни сѣнки. Единъ задухъ, иня, единъ остъръ вѣтъръ, който подгонялъ сухи тръни. Самъ въ полето — въ срѣдата на равна Ромжния, непривѣтна като зима, хладна като усойница. — Ехъ гиди борба, че борба! Тя горещи сърцето, тя топли снѣгътъ въ душитѣ...

Къмъ седемъ часътъ, въ пълненъ мракъ — съпроводенъ и съ едно страшно свистене на зимната буря, откъмъ горния край на града влизалъ единъ пѣтникъ, който въ външността си комбиниралъ двѣ крайности: мизерията и гения —

Това билъ Ботйовъ.

Съ хиляди мисли, заплъпiali изъ главата му, влизалъ той тоя часъ въ ромжнската столица, съ безбройни планове за бждащи дѣйствия, съ прѣдварително рѣшение на всички въпроси за революционна агитация. Левски го чака: той